

Mich Walschaerts zingt niet Kommil Foo

De Standaard/DS2 - 26 Dec. 2018
Pagina 5

Terwijl grote broer Raf uitpakt met een muzikaal familiespektakel zingt Mich Walschaerts enkele van zijn favoriete Nederlandstalige liedjes, met een superieure band rond zich. Karel Michiels

Het zijn niet de grote hits en klassiekers die Walschaerts en zijn muzikanten hebben uitgekozen voor deze voorstelling, een initiatief van Nekka, organisator van de gelijknamige kleinkunstnacht. Wel genoeg herkenbare nummers en zelfs voorzichtige (want gefluisterde) meezingers om de sfeer erin te houden.

'Irene' van De Mens maar dan wel in een prachtig minimalistisch arrangement met een flardje Gorki. 'Oerend hard' (Normaal), muzikaal veel minder hard dan het origineel maar wel in het Oost-Vlaams van bassist Wouter Berlaen. 'Eddy Borremans' (Hugo Matthysen), bijna onherkenbaar met een grappige instrumentatie. 'Hutje bij de zee', ter herinnering aan Walschaerts' overgrootmoeder, een oude smartlap bewerkt tot onweerstaanbare swingjazz.

'Nergens goed voor' van De Dijk had van Kommil Foo kunnen zijn, zegt Mich, en zo brengt hij het ook. Toetsenist Senne Guns zingt 'Beste Bill' (Gorki) en 'Bennie en Gisèle' van Hans Teeuwen. Ook in 'Een klojo uit de regio' (Maurits Pauwels a.k.a. Mauro) gaat hij de grappige toer op, in een medley van komische hitjes uit een ver verleden.

'Um paletto' (Think of One) krijgt geen Braziliaans koortje mee maar wel een laagje Doe Maar. We horen minder bekende nummers van Raymond, Madou, Wigbert, Spinvis, De Scene, Wannes Van de Velde, Bram Vermeulen en Drs. P.

Aan muzikale en tekstuele variatie geen gebrek in dit programma, zeg maar een concert. Ook al moet je de live ambiance in dit soort zalen van culturele centra uiteraard missen. Een beetje knikken met het hoofd en tokkelen met de vingers, meer hoeft dat ook niet te zijn bij deze intieme productie.

Het vakmanschap van de muzikanten doet de rest, met naast Guns en Berlaen Bruno De Groote (dEUS) op gitaar, een onuitputtelijke bron van meesterlijke licks en akkoorden, en veteraan Cesar Janssens op drums, die in deze setting vaker de borsteltjes hanteert dan de stokjes. Er zijn kleine, fijne solo's en machtige staccato outro's. Luchtige gitaarpop gaat over in rauwe freejazz, wat de nummers nog meer eer aandoet.

Mich Walschaerts zingt voor de gelegenheid geen Kommil Foo, maar maakt zich de liedjes wel helemaal eigen, bijgestaan door wat we alleen maar een topgroep kunnen noemen. Het geheel, in een regie van Raf Walschaerts, is een heerlijk eerbetoon aan de Nederlandstalige muziek. Precies wat Nekka beoogde dus.

Mich Walschaerts zingt. Mich Walschaerts en groepGezien op 21/12 in CC Berchem. Op tournee van 10/1 tot 28/2.

Karel Michiels

Copyright © 2018 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden